

Rachel Cohn & David Levithan

12 zile cu Dash și Lily

Traducere din limba engleză de
Bogdan Perdivară

1 DASH

O pară în pomul cu potârniche¹

Sâmbătă, 13 decembrie

De aproape un an eram cu Lily și, cu toată strădania mea, nu reușeam să-l fac pe fratele ei să mă placă, să aibă încredere în mine ori să mă considere măcar cât de cât acceptabil pentru sora lui. Așa că m-a lăsat cu gura căscată când mi-a spus că vrea să ne vedem, să luăm prânzul împreună, doar noi doi.

Sigur n-ai greșit numărul? i-am răspuns la mesaj.

N-o face pe deșteptul! Ai grijă să vii! mi-a replicat.

Chestia care mă băga în sperieți era, oricât aș fi încercat să neg, că știam de ce vrea să ne vedem și despre ce vrea să discutăm.

Nu avea dreptate în ce mă privește, avea însă dreptate într-o privință: exista o problemă.

¹ Subtitlurile capitolelor, ca și titlul romanului, fac trimitere la un foarte cunoscut colind de Crăciun, *12 Days of Christmas*. (N.r.)

Fusese un an dificil.

Nu de la început. Începutul mă determinase să îmbrățișez termeni plebei precum *minunat* și *super!* Deoarece Crăciunul și noul an îmi aduseseră altceva decât obișnuitul consumerism și obișnuita depresie postconsumeristă. Începutul anului mi-o adusesese pe Lily — pe Lily cea voioasă și de încredere. Și existența ei se dovedise suficientă pentru mine, cât să mă facă să cred în existența acelui grăsan binevoitor, cu țoale roșii și sanie cu motor turbo. Lily izbutise chiar să mă binedispună cu ideea că Părintele Timp predase comanda anului nou-născut, spunându-i: *Poftim, de-acum ești la butoane*. Fusese destul cât să devin într-o clipă cinic în privința propriului meu cinism. Am început anul pupându-ne în camera cu volume rare a librăriei Strand, prăvălia noastră preferată de cărți. Părea un semn bun pentru lucrurile bune ce aveau să urmeze.

Și așa a și fost. Pentru un timp.

I-a cunoscut pe prietenii mei. A ieșit bine.

Am întâlnit o puzderie de membri ai familiei ei aparent infinite. A ieșit acceptabil.

Am prezentat-o părinților mei biologici și celor vitregi. Nu reușeau să priceapă cum un con de umbră, care eram eu, izbutise să atragă o asemenea rază de soare. Nu s-au plâns totuși. Erau, de fapt, oarecum cuprinși de adorație, la un nivel pe care newyorkezii îl rezervă îndeobște chiflei perfecte, unui drum de 50 de cvartale parcurs cu taxiul fără să prinzi roșu la semafor și câte unui film, cam unul din cinci, care-i iese bine lui Woody Allen.

L-am cunoscut pe mult iubitul ei bunic. I-a plăcut strângerea mea de mână și a zis că de fapt asta e tot ce trebuie să știe despre mine ca să-și dea aprobarea. Și îmi doream din tot sufletul aprobarea lui, fiindcă era vorba

despre un tip ai cărui ochi scânteiau când își amintea de un meci jucat cu 50 de ani în urmă.

Pentru Langston, fratele lui Lily, era nevoie de mai multă persuasiune. Cel mai adesea ne lăsa în pace. Nu mă deranja. Doar nu-mi dădeam întâlniri cu Lily ca să-mi petrec timpul cu frate-său. Mă vedeam cu Lily ca să fiu cu Lily.

Și *fusesem* cu Lily. Nu mergeam la aceeași școală și nici nu locuiam în același cartier, prin urmare făcuserăm din Manhattan terenul nostru de joacă, luând-o la picior prin parcuri înghețate, refugiindu-ne prin cafenele și pe la proiecțiile de la Institutul Cultural. I-am dezvăluit ungherele mele preferate din Biblioteca Publică a New Yorkului. Ea mi-a arătat deserturile ei preferate de la Levain... adică, practic, toate.

Manhattanul nu era câtuși de puțin stânjenit de hoinărelile noastre.

Ianuarie s-a făcut februarie. Gerul începea să pătrundă în oasele orașului. Zămbetele, acum, erau mai greu de găsit. Zăpada căzând din înalt se făcea, treptat, din ce în ce mai puțin plăcută. Umblam înfolați, incapabili să mai simțim ceva prin atâtea straturi de haine.

Însă Lily — Lily nu se descuraja. Lily era mănuși cu un deget, ciocolată caldă și îngeri de zăpadă care se ridicau de la pământ și dansau în văzduh. Declara că iubește iarna, făcându-mă să mă întreb dacă există vreun anotimp pe care să nu-l iubească. M-am străduit din răspuțeri să-i accept entuziasmul drept autentic. Furnalul meu interior era construit pentru carbonizare, nu pentru căldură. Însă *fusesem* cuprins de iubire până într-atât, încât deciseseam să nu pun faptul la îndoială și să trăiesc în bula entuziasmului ei.

Apoi însă...

Cu două zile înainte de ziua lui Lily, în mai, l-am rugat pe cel mai bun prieten de-ai mei, Bum, să mă ajute să împletesc un pulover roșu pentru ea. Îmi dădusem seama că, oricâte filmulețe ai vedea pe YouTube, nu e chip să dai gata un pulover într-o singură după-amiază. A sunat telefonul și nu l-am auzit. Apoi a sunat iar, dar aveam mâinile ocupate. Doar peste două ore am văzut câte mesaje primisem.

Abia după ce am ascultat mesajele am aflat că dragul ei bunic suferise un atac de cord minor, într-un moment deosebit de nefavorabil, tocmai când urca scările spre apartament. Căzuse. Se rostogolise pe scări în jos. Și zăcuse acolo cel puțin o jumătate de oră, aproape inconștient, până ce-l găsisse Lily. Ambulanța avusese nevoie de zeci de minute ca să ajungă. Iar el își pierduse cunoștința sub privirile ei. Îl resuscitaseră sub privirile ei. Apoi ea așteptase, incapabilă să mai privească, cât bunicul ei luptase pentru viață și izbutise cu greutate să se agațe de tărâmul celor vii.

Părinții ei plecaseră în străinătate, Langston era la cursuri, unde nu i se permitea să se uite la telefon. Eu, prea ocupat să-i împletesc cadoul-surpriză, ca să bag de seamă că mă sunase. Era singură în sala de așteptare a spitalului New York–Presbiterian, pe cale să rămână fără ceva ce nu socotise niciodată că ar putea să piardă într-o bună zi.

Bunicul supraviețuise, însă durase mult să se pună iarăși pe picioare. Trăia, dar pașii de recuperare erau dureroși. Trăia fiindcă îl ajutase ea să trăiască, iar ajutorul ăsta avea un preț. Să-l știe murind ar fi fost groaznic, însă aproape la fel de rău era să-l vadă suferind întruna, într-o frustrare continuă.

Părinții ei se întorseseră acasă. Langston se oferise să ia o pauză de la facultate. Am încercat să fiu și eu prezent. Bunicul era responsabilitatea ei; Lily nu ar fi îngăduit să fie altfel. Iar el avea dureri prea mari ca să se împotrivescă. Nici măcar nu-l puteam învinui — dintre noi toți, pe ea aș vrea-o și eu să mă ajute să merg din nou. Pe ea aș vrea-o și eu să mă aducă înapoi la viață. Chiar dacă lui Lily viața nu i se mai părea, acum, la fel de splendidă ca înainte.

Cei încrezători în bine sunt întotdeauna mai afectați când lucrurile merg prost. Nu voia să vorbească despre asta, iar eu nu aveam vocabularul necesar ca să o fac să vadă situația altfel. Mi-a spus că vrea să fiu locul ei de evadare și asta m-a măgulit. O sprijineam cât puteam, însă era vorba de suportul pasiv al unui scaun ori stâlp, nu de sprijinul activ al unei ființe umane care ține cu capul deasupra apei un alt om. În vreme ce bunicul ei intra și ieșea din spitale pentru operații și complicații de la operații, apoi urma tratamente de refacere, petreceam tot mai puțin timp împreună — mai puțin timp de hoinărit prin oraș, mai puțin timp de hoinărit prin gândurile celuilalt. Examenele de final de an au trecut într-o clipită — apoi a venit vara. Lily s-a înscris voluntară la clinica de recuperare unde se trata bunicul ei, ca să-i fie aproape și ca să-i ajute și pe alții aflați în nevoie. Mă simțeam vinovat fiindcă, în aceeași perioadă, eu îmi petreceam timpul împărțindu-mă între vacanțe cu fiecare dintre părinții mei — tata încerca să șteargă amintirea călătoriei mele cu mama la Montréal printr-un sejur la Paris. Îmi venea să urlu la tata că mă duce la Paris, dar mi-am dat seama ce plod răsfățat aș fi fost dacă urlam la tata că mă duce la Paris. Nu voiam, în principiu, decât să mă țin departe de el și cât mai aproape de Lily.

Lucrurile s-au mai îmbunătățit odată cu începerea noului an școlar. Bunicul putea din nou să meargă singur, așa că începea s-o mai alunge pe Lily de lângă el, spre binele ei. Aș fi crezut că o să se simtă ușurată. Se și purta de parcă se simțea ușurată, însă o parte din ea continua să fie înfricoșată. Totuși, în loc s-o iau la întrebări în privința asta, i-am făcut jocul, gândindu-mă că dacă ne prefacem că totul e bine, va veni un moment în care senzația că ceva nu e în regulă se va transforma în senzația că totul este aproape în regulă până când, în cele din urmă, totul va fi chiar în regulă.

Era ușor de crezut că reveniserăm la normal, școala mergându-ne din plin și fiind înconjurați de prietenii noștri. Ne bucuram, eram iarăși în stare să rătăcim prin oraș și, în același timp, să uităm de oraș. Existau teritorii lăuntrice la care nu puteam ajunge, însă și altele, multe, la care aveam acces. Partea din ea care se simțea amuzată de felul în care unii proprietari de câini seamănă cu dulăii lor. Partea din ea care plângea la show-uri TV unde restaurante falimentare erau salvate de la dezastru. Partea din ea care ținea în camera ei o pungă cu bezele vegane, să fie pentru când trec eu pe acolo, doar fiindcă îi spusese cândva că mă dau în vânt după ele.

Dar odată cu apropierea Crăciunului, începuseră să apară fisurile.

De obicei se întâmpla ca perioada Crăciunului să mă facă să-mi simt inima mică și dură ca un tichet de cadouri. Uram felul în care străzile erau dominate de dulcегăria diabetică a turiștilor și cum zumzetul obișnuit al orașului era înecat în sentimente-clișeu înzorzionate. Cei mai mulți numărau zilele până la Crăciun ca să nu piardă

șirul cumpărăturilor ce se cereau făcute; eu le număram ca să scap odată și de Crăciunul ăla, așteptând ivirea unor zile mai întunecate, mai autentic iernatice.

Nu avusesem loc, în inima mea de soldățel de plumb, pentru Lily, însă ea izbutise oricum să se strecoare acolo. Și adusesese Crăciunul cu ea.

Nu aș vrea să fiu greșit înțeles — tot mi se pare o făcătură să predici generozitatea la sfârșit de an și să devii amnezic într-ale generozității odată ce s-a întors fila. Lui Lily îi ieșea bine fiindcă ea era bună pe tot parcursul anului. Și acum devenisem capabil să văd această bunătate și la alții — așteptându-l pe Langston la *Le Pain Quotidien*, vedeam această perpetuă generozitate la felul în care cuplurile se sorbeau din ochi și, și mai mult, la felul în care mulți părinți (până și cei exasperați) își priveau copiii. Zăream acum, peste tot, părți din Lily. Doar că le văzusem mai puțin, în ultima vreme, în Lily.

În mod clar, nu eram singurul, fiindcă în momentul în care s-a așezat la masă, Langston a zis:

— Știi ce, ultima chestie pe care-aș ține s-o fac ar fi să cad la pace cu tine, dar ceva trebuie făcut și trebuie făcut de îndată.

— Dar ce s-a-ntâmplat? am vrut să aflu.

— Au mai rămas 12 zile până la Crăciun, corect?

Am dat din cap încuviințând. Într-adevăr, eram în 13 decembrie.

— Păi, înainte cu 12 zile de Crăciun, lipsește ceva important din apartament. Știi de ce?

— Termite?

— Ține-ți gura! Chestia importantă care lipsește este *pomul de Crăciun*. Lily, de obicei, abia așteaptă să terminăm ce rămâne prin frigider după Ziua Recunoștinței

și o și zbughește afară, să ia brad — are senzația că în orașul ăsta cei mai buni brazi sunt luați din timp și că, dacă aștepti prea mult, riști să te alegi cu un pom care nu-i demn de Crăciun. Așa că avem pom înainte de 1 decembrie, după care ea își petrece următoarele două săptămâni decorându-l. În a paisprezecea zi a lunii decembrie, familia noastră ține o ceremonie solemnă de aprindere a luminițelor din brad — Lily se poartă ca și cum ar fi o tradiție veche, dar adevărul e că a pornit-o chiar ea, când avea șapte ani, iar acum *pare* o tradiție veche a familiei. Doar că, anul ăsta, nimic. Nici urmă de brad. Toate ornamentele au rămas în cutii. Și aprinderea oficială a luminițelor ar trebui să fie mâine. Doamna Basil E. a comandat deja gustările — și nu știu cum să-i spun că nu avem pom pentru beculețe.

Îi înțelegeam temerile. Aștepta cu groază clipa în care strămătușa lor — pe care o numim cu toții doamna Basil E. — urma să deschidă ușa apartamentului lor, să adulmece pe loc lipsa pomului și să le dea, fără s-o ascundă, întreaga măsură a dezaprobării sale.

— Atunci de ce nu cumperi un pom și gata? l-am întrebat.

Langston s-a plesnit literalmente cu palma peste frunte, uluit de neghiobia mea.

— Fiindcă asta e treaba lui Lily! Asta adoră Lily să facă! Și să-l luăm fără ea ar fi ca și cum i-am scoate ochii că n-a făcut-o, am supăra-o și mai rău.

— Corect corect corect! am zis.

S-a apropiat ospătărița și am comandat câte o felie de tartă — știam, cred, amândoi că nu avem în noi suficientă conversație cât să ne țină pentru un prânz propriu-zis.

După ce am comandat mâncarea, am continuat:

— Ai întrebat-o despre pom? Adică, dacă vrea să cumpere unul?

— Am încercat, a zis Langton. Direct, chiar: „Hei, ce-ar fi să ne luăm un pom?” Și știi ce mi-a răspuns? „Pur și simplu, nu simt impulsul în clipa asta.”

— Nu pare deloc răspunsul tipic pentru Lily.

— Știi! Mi-am zis, așadar, că urgențele necesită măsuri urgente. De aceea ți-am trimis SMS-ul.

— Dar ce pot eu să fac?

— N-a pomenit deloc de subiectul ăsta?

Chiar dacă aveam o conversație amicală, nu voiam să-i spun lui Langton tot adevărul — că Lily și cu mine nu mai vorbiserăm cine știe ce în săptămânile de după Ziua Recunoștinței. Ne mai duceam, când și când, pe la vreun muzeu ori să luăm cina. Ne mai sărutam, ne mai hârjoneam — dar nimic din ce le-ar fi fost interzis minorilor să vadă la televizor. Aparent, continuam să ne vedem. Dar parcă ne vedeam doar de ochii lumii.

Nu i-am spus o vorbă despre asta lui Langton, stânjenit că lăsasem să se întâmple așa ceva. Și nu i-am spus o vorbă lui Langton, fiindcă mă temeam că o să-l alarmez. Când de fapt propriile mele alarme erau cele care n-ar fi trebuit să fie decuplate.

Așa că, în loc să intru în detalii, am zis:

— Nu, n-am vorbit cu ea despre pomul de Crăciun.

— Și nu te-a invitat la ceremonia de aprins luminițele?
Am clătinat din cap.

— E prima oară când aud de ea.

— M-am gândit eu. Cred că singurii care au de gând să vină sunt cei din familie, care apar an de an. Lily, de obicei, trimite invitații. Dar cred că nici asta n-a avut chef să facă.

— E limpede, trebuie să facem ceva.

— Da, dar ce? Chiar simt că ar fi o trădare dacă aş cum-
păra eu bradul.

M-am gândit o clipă și mi-a venit o idee.

— Dar dacă ar fi un clenci? am întrebat.

Langston a înclinat capul și m-a fixat cu privirea.

— Te ascult!

— Ce-ar fi dacă aş lua *eu* pomul? Cadou. O parte din
cadoul meu de Crăciun pentru Lily. Ea nu știe că știu de
tradiția familiei. Aș putea s-o fac pe prostul și să intru cu
bocancii în toată istoria.

Langston nu a dat semne că i-ar plăcea ideea, fiindcă
asta ar fi însemnat că mă place pe mine, fie și pentru un
minut măcar. Însă imediat i-au sclipit ochii într-un fel
care, pentru moment, a părut că nu lasă loc de îndoială.

— I-am putea spune că e pentru cele 12 zile ale sărbă-
torilor, a zis. Ca să sărbătorim zilele care mai sunt până
la Crăciun.

— Dar cele 12 zile de sărbătoare nu sunt *după* Crăciun?

Langston a eliminat cu un gest obiecția.

— Un amănunt irelevant.

Nu eram convins că e atât de simplu, dar merita
încercat.

— Bine atunci, am zis. O să aduc pomul. Tu te prefaci sur-
prins. Conversația asta nu a avut loc niciodată. În regulă?

— În regulă.

Ne-au sosit produsele de patiserie și ne-am înfipt în
ele. Cam în 70 de secunde, am și terminat. Langston a
dus mâna la portofel — ca să plătească, mi-am închipuit.
Însă, ce să vezi, încerca acum să împingă spre mine niște
bancnote de 20.

— Nu vreau banii tăi meschini! am exclamat, poate cam tare pentru restaurantul în care ne aflam.

— Poftim?

— Mă ocup eu, i-am tradus, împingând banii pe masă înapoi spre el.

— Dar pricepi, sper... trebuie să fie un pom ca lumea. Cel mai frumos!

— N-ai nicio grijă, l-am asigurat, rostind apoi o propoziție care circula prin New York, monedă și marfă de schimb, din vremuri imemorabile: Știu eu un tip.

Fiind aproape imposibil pentru newyorkezi să aibă acces la brazii de Crăciun, în fiecare decembrie brazii erau cei care veneau la newyorkezi. Prăvălii unde îndeobște, în față, dădeai peste găletușe cu flori ajungeau fără veste copleșite de dumbrăvi întregi de pini sprijiniți de perete. Spațiile goale erau umplute cât ai bate din palme cu molizi fără rădăcină, iar unele puncte de desfacere rămâneau deschise până târziu, în caz că te măcina, la 2 noaptea, nevoia de a-ți găsi un simbol al Crăciunului cu care să-ți marchezi teritoriul.

Standurile improvizate unde se comercializau brazii aveau ca lucrători comerciali niște indivizi care arătau de parcă ar fi luat o pauză de la traficatul drogurilor, încercând în loc o nouă afacere cu ace. La altele stăteau niște indivizi în șube, veniți parcă pentru întâia oară din nordul statului și, Dumnezeuule, ce mare era orașul ăsta mare! Își luau adesea, ca ajutoare, elevi dispuși să ocupe posturile cele mai temporare de pe piața muncilor sezoniere. Anul ăsta, unul dintre elevii respectivi era bunul meu prieten Bum.

Pentru siguranță, înainte de a primi slujba, își făcuse ucenicia. După ce văzuse atât de multe desene animate cu *Charlie Brown și Crăciunul*, ajunsese să creadă că se căutau pomii sfrijiți și veștezi, fiind în spiritul Crăciunului să ai grijă de unii ca ei, decât să-ți aduci acasă un pom puternic și independent. De asemenea, mai credea și că, după ce trece Crăciunul, pomul trebuie replantat. Mă păștea o discuție dificilă cu el.

Din fericire, confuzia din capul lui Bum era compensată de sinceritate, așa că începuse să umble vorba despre taraba de pe 22nd Street, unde lucra ca elf-șef. Cred că această recunoaștere era îndeajuns să-l facă să se bucure că dăduse cu piciorul internatului, în ultimul său an de liceu, ca să rămână în Manhattan. Mă ajutase deja să gătesc pomi pentru mama și, respectiv, pentru tata. (Mama s-a ales cu pomul care arăta cel mai bine.) Eram sigur că o să-i placă misiunea de a găsi cel mai tare pom pentru Lily. Și totuși, apropiindu-mă, ezitam. Nu din cauza lui Bum, ci din cauza... Sofiei.

Odată ce Bum sărise din barca liceului cu internat, noul an școlar adusesese cu el și alte câteva surprize. Destul de surprinzător se dovedea faptul că fosta mea prietenă, Sofia, se mutase împreună cu familia înapoi în New York, asta după ce juraseră că nu o să mai părăsească în veci Barcelona. Deloc surprinzător era că, deși mă bucuram să o văd, nu se putea vorbi despre o situație de genul „s-a întors fosta-n oraș și o să intru în bucluc”. Însă ÎMI CĂZUSE FAȚA de uimire când începuse să iasă cu Bum... apoi să tot iasă cu Bum... și să iasă din ce în ce mai des cu Bum până ce, fără să apuc să mă dumiresc, se *combinaseră*. Lucru care, în mintea mea, însemna să iei cea mai fină și mai scumpă brânză din lume și s-o trântești

în cel mai răpănos burduf de câine. Țineam la amândoi, în feluri diferite, și când îi vedeam împreună mă apuca durerea de cap.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să dau pe la taraba lui Bum și să descopăr că e și Sofia acolo exact atunci, ca să-și emită vibrațiile amoroase pe o porțiune cât mai vastă a zonei metropolitane. Erau în perioada lunii de miere și asta făcea chestia aiurea pentru aceia dintre noi care lăsaseră în urmă partea cu mierea și intraseră în acea perioadă a relației în care luna, după faze, crește sau scade.

M-am simțit deci oarecum ușurat când am văzut că Bum nu era cu Sofia, ci tocmai discuta cu o familie de șapte, opt sau nouă membri — greu de spus cu atâția plozi vânzându-se împrejur.

— *Iată* pomul care v-a fost menit, le spunea părinților, de parcă ar fi fost un uimitor pomicultor căruia pomul îi șoptise personal la ureche că sufrageria acelor oameni era locul unde-și dorise dintotdeauna să ajungă.

— E prea mare, a rostit femeia, imaginându-și probabil covorul de ace căzute pe dușumea.

— E un pom cu inimă mare, așa este! a răspuns Bum. De aceea și simțiți o asemenea legătură cu el.

— Ce chestie, a zis bărbatul, mi se pare că chiar așa este!

Vânzarea a fost finalizată. În vreme ce încasa suma de pe card, Bum a dat cu ochii de mine și mi-a făcut semn să mă apropii. Am așteptat să plece familia respectivă, mai ales fiindcă îmi era teamă să nu calc pe vreunul dintre țânci.

— Frate, dar văd că-ți ții mușteriii ca pe ace, am observat când am ajuns mai aproape.

Bum a părut nedumerit.

— Asta e o referință la Ace Ventura? E bărbat bine, clar, dar nu cred că vreunul dintre ei îi semăna.

— Ace. Ace de brad.

— Aaa! Ace Ventura făcând-o pe bradul. Ar fi *beton*. Și-așa e genul țeapăn! Dar nu într-un sens nasol.

Pentru Bum, toate aceste replici nu păreau deloc niște jocuri de cuvinte. Iar asta era unul dintre motivele pentru care mă minunam că o persoană ca Sofia reușea să-și petreacă atât de mult timp cu el.

— Îmi trebuie un pom pentru Lily. Unul cu adevărat special.

— Îi iei un pom lui Lily?

— Mda. Cadou.

— Ce-mi place! Și de unde-l iei?

— De aici... mă gândeam.

— Uau! Ce idee tare!

S-a apucat să se uite în jur și, făcând asta, a bolborosit ceva ce suna periculos de asemănător cu *Oscar Oscar Oscar*.

— Oscar e vreun coleg? am întrebat.

— Se pun și pomii la socoteală, îi pot considera colegii mei? Adică, dacă tot sunt cu mine cât e ziua de lungă... și avem conversații așa de interesante...

— Oscar e unul dintre pomi?

— E pomul perfect.

— Și toți au nume?

— Doar cei care aleg să mi le spună. Că doar nu poți, pur și simplu, să *întrebi*. Ar fi o încălcare a spațiului privat.

A împins cel puțin o duzină de copăcei ca să ajungă la Oscar. Și când l-a scos la iveală, mi s-a părut că arată... ei bine, părea un pom ca toți pomii.

— Asta e? am zis.

— Stai, stai așa...

Bum a scos pomul dintre ceilalți și l-a tras spre bordură. Pomul era pe puțin cu jumătate de metru mai înalt decât el, însă Bum îl ducea de parcă nu ar fi fost mai greu decât o baghetă magică. Cu o stranie delicatețe, l-a așezat pe un suport și, de îndată ce pomul și-a lăsat crengile în voie, s-a întâmplat ceva — deschizându-și brațele, Oscar m-a făcut să trec sub lumina becurilor stradale.

Bum avea dreptate. Țsta era pomul!

— Îl iau, am zis.

— Super, a replicat Bum. Ți-l ambalez? Dacă tot e cadou?

L-am asigurat că o fundă va fi de ajuns.

Să oprești în stradă un taxi când ești adolescent nu-i treabă ușoară. Să prinzi unul când ai un pom de Crăciun în spinare frizează imposibilul. Mi-am mai rezolvat niște treburi, așadar, până ce și-a terminat Bum tura, apoi, împreună, l-am dus pe Oscar cu mașina la apartamentul lui Lily din East Village.

Nu prea dădusem pe-acolo în ultimul an. Lily zicea că nu se cade să-l deranjăm pe bunicul ei, însă cred mai degrabă că aș fi adăugat un element în plus la haosul din casa lor. Părinții ei se aflaseră prin preajmă, cum nu se mai întâmplase de ani buni — lucru care ar fi trebuit să-i fie de mare ajutor lui Lily, dar de fapt nu însemna altceva decât că Lily trebuia să aibă grijă de două persoane în plus.

Langston a fost cel care a deschis ușa, iar când ne-a văzut pe mine și pe Bum, a început să strige „Uau! Uau! UAU!” atât de tare, încât m-am gândit că Lily e acasă

și că aude și ea. Langston mi-a spus apoi că era plecată cu bunicul la un consult. Ai lui nu erau prezenți, fiind sâmbătă, și ce să fi căutat asemenea persoane însetate de socializare pe-acasă într-o sâmbătă? Ne aflam acolo, așadar, numai noi trei... și Oscar.

Când l-am așezat pe Oscar pe suportul lui din camera de zi, am încercat să nu bag de seamă ce tern și ponosit părea apartamentul, de parcă în ultima lună, sau așa ceva, nu făcuse altceva decât să se prăfuaiscă și să se decoloreze. Știam cum merg lucrurile în familia asta: însemna că bunicul fusese scos din joc și că Lily avusese altele pe cap. Ei doi fuseseră dintotdeauna adevărații străjeri ai fortăreței.

În timp ce Oscar se înălța semeț, am băgat mâna în rucsac și am scos piesa de rezistență, căreia, speram, nu avea să-i reziste nimeni.

— Ce faci? a întrebat Langston observând că pun diverse chestii pe ramurile lui Oscar.

— Aia-s curcani în miniatură? s-a băgat Bum. O să fie ca pomul ăla pe care-l aveau la Plymouth Rock?

— Sunt potârniche, am explicat ridicând o bucățică de lemn cioplit în formă de pasăre, cu o gaură mare pe mijloc. Mai exact, inele de șervețele, în formă de potârniche.

Nu găsisem ornamente sub formă de potârniche la magazinul al cărui nume nu pot să-l pronunț. (Se chema Amintiri de Crăciun, și denumirea asta mă făcea să am poftă de băut bomboane efervescente Pop Rock cu cola. Trebuia să-i zic, în gând, Amețiri de Crăciun ca să pot intra.)

— Dacă facem faza cu cele 12 zile de sărbătoare, atunci să reprezentăm cele 12 zile. Lily poate împodobi restul

pomului. Dar o să fie un păr cu potârniche. Așa că în vârful o să punem... o pară!

Am scos din rucsac para, așteptându-mă la admirația celorlalți. Însă reacția întârzie să apară.

— Nu poți să pui o pară în vârful, a zis Langston. O să arate aiurea. Plus că para o să se strice într-o zi, două.

— Dar trebuie să fie o pară! Într-un pom cu potârniche! m-am pus pe argumentat.

— M-am prins, a zis Langston.

Bum, între timp, a mormăit a nedumerire. Nu se prinsese.

— Ai vreo idee mai bună? l-am provocat.

Langston s-a gândit o clipă și a zis:

— Da.

A pășit spre o fotografie mică, atârnată pe perete, și a luat-o din cui.

— Asta!

Mi-a arătat-o. Era, poate, veche de jumătate de veac, dar l-am recunoscut instantaneu pe bunicul lor.

— E cu bunica ta?

— Dap! Iubirea vieții lui. Iată o pereche¹, o dragoste ca *para* focului.

O pereche, deci, o dragoste ca *para* focului într-un copac cu potârniche. Perfect!

Am încercat de mai multe ori până am reușit să amplasăm fotografia — eu și Langston potrivit-o pe diverse crengi, Bum rugându-l pe Oscar să nu se miște. Am izbutit să o punem aproape de vârful, și păsările ciugulind dedesubt.

¹ Joc de cuvinte intraductibil. În lb. engl., *pair* (pereche) se pronunță la fel ca *pear* (pară). (N.r.)